

Invandringskritiken har substans

Jan Tullberg

En artikel ”Kritik av invandringskritiken eller SD har fel” av Behrang Kianzad publicerades i *Ordfront Magasin* nr 6 2014. Denna replik infördes i *Ordfront Magasin* nr 1 2015

Utrymmet här tillåter inte att jag diskuterar påståendet om massinvandringens icke-existens. Låt mig istället fokusera på BK:s kritik av min kalkyl över den invandring av anhöriga från Somalia som beslutades 2012. (Den finns som en artikel i Tidningen Kulturen (och mer kortfattat i min bok *Låsningen*). Denna kalkyl har kritiserats på en annan vänsterblogg vilket nog är BK:s källa eftersom han inte lyckas förstå resonemanget eller ens rätt återge mina siffror. Jag skall inte upprepa felaktigheterna utan återge kalkylen och överlåter till läsarna att bedöma Kianzads åsikt att mina ”siffror är ogrundade” och att resonemanget är ”ologiskt” och ”helt enkelt orimligt”. Mina siffror grundar sig på en kostnadssiffra från SOU-utredningen ”Romers rätt” av tidigare folkpartiledaren Maria Leissner. Den presenterar beräkningen att ett liv i utanförskap kostar det offentliga 14 miljoner (SOU 2010:55, sidan 547). Den siffran används till ett speciellt syfte – eftersom den är så hög kan en stor satsning på integrationen av romer bli lönsam även om den misslyckas i de flesta individuella fall. I grundprognosen räknar Leissner med att 80 procent av 50.000 romer blir understödstagare under en livstid vilket ger en total kostnad på 560 miljarder.

Utanförskapskostnaden 14 miljoner är rimligtvis inte unik för svenskfödda romer utan kan användas för personer födda i Somalia. Efter att tagit del av uppgifter om sysselsättning för somaliska invandrare som varit i Sverige olika lång tid – sysselsättningen ökar med tid i landet men ligger ungefär 20 procent lägre än för andra invandrargrupper – gör jag en skattning med en lägre andel utanförskap än Leissner, 67 procent istället för 80 procent. Detta beräknades på 27.000 personer, Migrationsverkets estimat på antalet berörda, vilket ger en kostnad på 250 miljarder. Den siffran kan knappast sägas sakna grund, logik eller rimlighet. Däremot är den tillyxad med ”personer typ 1” med effekten +/- noll kronor och ”personer typ 2” med en effekt på den offentliga ekonomin på minus 14 miljoner kronor per person. Oftast är det liberaler som protesterar mot att generalisera i grupper och kollektiv för att istället förespråka en individualisering i skilda öden, vilket ofta leder till att inget kan sägas, utan skogen försvinner i berättelser om skilda träd. BK påstår att jag räknar som att somalierna ”inte kommer att bidra till Sveriges ekonomi med en enda krona”. Det påståendet förbiser att jag räknat med fullt antal kronor från en tredjedel av somalierna. Det är rimligt att göra en enkel och lättfattlig beräkning och för min kalkyl finns det uppenbara fördelar att göra samma förenklingar som Leissner.

Artikeln i *Ordfront* tar också upp kriminaliteten med ett optimistiskt påstående: ”brott begångna av immigranter utgör en liten del av rikets totala antal brott”. Detta leder till kritiken: ”Tullberg...

räknar bland annat kriminaliteten för invandrare som dubbelt så stor som för inrikes födda, ett påstående utan grund i verkligheten”. BK:s argumentation mot en högre invandrarkriminalitet visar på en viss underskattning av läsekretsen. Han skriver om invandrare: ”93 procent av dem som ingår i gruppen begår aldrig något brott (96 procent av de infödda).” Den ouppmärksamme läsaren drar slutsatsen att nästan inga av vare sig invandrare eller svenskar begår brott. Den uppmärksamme läsaren noterar däremot att detta dementerar det tidigare avfärdandet av invandrades kriminalitet. Här erkänns ju indirekt att mot 4 procent kriminella svenskar står 7 procent kriminella invandrare, nästan det dubbla. Ser man på grova brott är invandrarkriminaliteten fyra gånger så hög enligt Brå.

En ökande massinvandring, en tung invandrarkriminalitet och höga kostnader för olika invandrargrupper är tyvärr inga pessimistiska illusioner, utan reella och svårhanterliga problem.